

DOKOŘÁN

PROSINEC
2021
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

dnes nemohu psát o ničem jiném než o tom, co nás obklopuje, co nám už téměř dva roky zásadním způsobem ovlivňuje naše životy a co, bohužel, mnohé životy našich bližních také definitivně ukončilo. Když jsem poprvé slyšel zprávy o Wu--chanu a o jakémsi koronaviru, myslel jsem si, že je to zvláštní, že je to hrozné a smutné, ale, jak už to tak někdy bývá, že je to daleko a že se mě to netýká. Nikdy jsem se nepletl více.

Snažím se, stejně jako všichni mí kolegové v našem divadle, nepodléhat hrůze z toho, jak se chapadla té odporné nemoci čím dál tím víc roztahují po celém světě a ničí naše představy o tom, co chceme žít. Jsme nervózní, ale s plným nasazením hrajeme, dokud nám bude umožněno hrát, netušíme, co nás čeká, ale připravujeme nové inscenace, prostě děláme svou práci, a přitom stále s větším obdivem sledujeme všechny ty, kteří se ve svých ordinacích, na nemocničních sálech a všude tam, kde je to jen možné, starají o nemocné. O všechny ty nešťastné, kterých je čím dál více.

A tak jako s obdivem sledujeme lékaře, sestřičky a veškerý nemocniční personál, nemůžeme se zbavit vážných rozpaků z toho, jakým způsobem se v této situaci chová naše dosluhující vláda, ta vláda, která má stále za mnohá dění u nás zásadní odpovědnost. V průběhu dvou dnů, kterým se říká čtvrtek a pátek, změnil několikrát své plány, které průběžně zveřejňuje (!), aby nám pak o pátečním večeru řekla, co máme od pondělí (!) dělat.

V systému, v němž jsem vyrůstal, bylo nejvíc absurdní, jak byla moc oddělena od odpovědnosti. Ti, kteří měli moc, se tvářili, že za nic neodpovídají a posílali své příkazy po telefonu atp. k těm, kteří

měli odpovědnost a sami bez moci rozkazy těch mocných slepě vykonávali. Po roce 1989 byla moc a odpovědnost navrácena do jedné ruky. Teoreticky. Ono to totiž vždycky záleží jenom na tom, čí jsou to ruce.

Jedno anglické přísloví říká, že: „Krásná je ta židle nahoře, dokud se na ní neseď.“ Ale ... obyčejně býváme přesvědčeni, že jsme ve volbách zvolili ty nejschopnější, nejchytřejší i nejodvážnější, kteří budou mít za všech okolností veškeré dostupné informace k tomu, aby s odvahou příslušející jejich postavení mohli rozhodovat o všem podstatném, a to s rozvahou a předstihem.

Nemohu dnes psát o ničem jiném než o tom, co nás obklopuje ... a tím je kromě té zákeřné nemoci i zbabělost a neodpovědnost.

Pevně však věřím, že, tak jako se to stalo vždy v minulosti naší civilizace, najdeme společně cestu i z této krize.

Divadla v naší zemi i jejich diváci se chovají příkladně zodpovědně, a tak jsou hlediště stále bezpečná. Taky dnes, kdy vám píšu toto zamyšlení, byly zcela vyprodány obě naše scény a předpokládám, že, tak jako v minulých dnech, zítra nikdo z diváků neoznačí návštěvu našeho divadla za zdroj nákazy... A stejně tak předpokládám, že se příští opatření mocných budou rodit z jejich odpovědnosti vůči naší společnosti, vůči každému jednotlivému občanovi.

Dokud je to možné, se na shledanou s vámi za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Oslavenec Igor Ondříček vylosoval paní Lenku Dvořáčkovou, která správně vyluštila, že jeho oblíbenou odrůdou vína je rulandské šedé a může se tak těšit na premiéru dramatu *Cyrano z Bergeracu*.

Státní svátek 17. listopad jsme oslavili na jevišti živým vysíláním hymny České republiky.

Stalo se...

Ve středu 17. listopadu jsme se rozloučili s inscenací režiséra Doda Gombára *Ztracený ráj* (zpráva o člověku).

Hana Holišová při focení plakátu pro světovou premiéru muzikálu *Sněhurka a já*.

Hana Holišová se v sobotu 13. listopadu stala kmotrou nové knihy brněnského stand-up komika Pavla Tomeše. Večera plného humoru se zúčastnili i další kolegové z našeho divadla.

Soutěž se Zdeňkem Junákem

1. Na které rozhlasové stanici Zdeněk Junák každý všední den vysílá?
2. Jak se jeho pořad jmenuje?
3. V kolik hodin jej můžete slyšet?

Pokud znáte odpovědi na otázky, napište nám do 15. prosince na adresu dokoran@mdb.cz. Zdeněk Junák vylosuje výherce, který se bude moci těšit na lednovou reprízu komedie *Lakomec*.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz
HOŠEK MOTOR

Poprvé a naposledy Zdeňka Junáka

Zdeněk Junák slaví v prosinci, jak sám říká, „sedm pětetek“. Čas na jubilejní rozhovor. Jenže Zdeněk je chťe nechtě celebrita a rozhovorů s ním už bylo mnoho. Takže jsem si nenachystal otázky – jen jsem nahazoval udičky slov a čekal, co všechno z jezera paměti vylovíme.

Jako oblíbený seriálový četník s kolegou a přítelem Erikem Pardusem

Moje první kytara

Amatí Kraslice, takzvaná španělka, v čundráckých kruzích se jí říkalo pádlo. Bylo to v roce 1964, bylo mi třináct a stála 125 korun.

Moje první pusa

Když nebudu počítat příbuzné a mateřskou školku, tak to byla Maruška Němečková, spolužačka ze ZDŠ, s kterou jsme hráli pohádku *O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku*. Ona hrála královnu, já krále a líbali jsme se tedy dokonce před publikem. A první opravdovou, vášnivou pusu jsem dostal od Marušky Malúšové na chmelu jako sedmnáctiletý. Ve vesnici Žabokliky.

Moje první vystoupení na jevišti

To bylo v Kelčanech na Kyjovsku, kde byl v ochotnickém souboru můj tatínek prvním milovníkem a maminka, aby ho mohla hlídat, tak napovídala a hrála malé roličky. Na název hry si už nepamatuju, ale byly mi čtyři roky, neuměl jsem tehdy r a měl jsem říkat

větu: „A proč jste jedl brambory, když jste tak bohatý?“ Maminka si se mnou dala práci, do premiéry mě r naučila, já to na premiéře řekl správně a měl jsem obrovský aplaus.

Můj první herecký honorář

Když vynechám párky a limonády, co jsem dostával jako dítě v ochotnickém divadle, tak jsem první honorář dostal jako student JAMU ve druhém ročníku, když jsem účinkoval v rozhlase ve sboru, a dostal jsem třicet korun za frekvenci. Ale hned druhý byl velký – v brněnské televizi, v pohádkovém muzikálu *Tomášova slunečnice* a bylo to 650 korun, to si do dneška pamatuju. Když si vezmeš, že já od rodičů na menzu, koleje, šalinkartu a nějaké to pivo dostával pětistovku měsíčně, tak to bylo peněz jako hrom.

Moje první džíny

V prvním ročníku na JAMU, koupila mi je maminka v Tuzexu za osmatřicet bonů. Byl jsem chlapec z venkova, takže až v Brně mi došlo, že je musím mít.

V Benátském kupci s Bolkiem Polívkou (2014)

Můj první velký mejdan v Brně

To bylo na Šelepce, když jsem šel poprvé provětrat právě ty nové džíny. Opil jsem se fest a usnul jsem v parku na lavičce. Byla mi zima a byl jsem jenom v košili a trenýrkách, protože ty džíny ze mě někdo stáhnul a ukradl. A já měl na kolejích už jenom tepláky! Spolužáci se mi smáli, na hodiny jsem musel chodit v teplácích, musel jsem volat mamince, aby mi dala peníze na nové kalhoty, a vymýšlet si, že jsem si ty džíny roztrhl... no hrůza. No a asi za týden přijdu na JAMU a mám na vrátnici balíček. Rozbalím ho, tam byly úhledně složené moje džíny a u nich papírek: Mladý muži, vítejte v Brně. Dávejte si na své věci pozor! Míla Bernátek. Miloš byl velká postava Brna, úzce spjatý s Šelepkou, asi jsme spolu popili a takhle mě vypekl. Po letech se z nás stali kamarádi.

Moje první velká divadelní radost

Absolventský týden ve Studiu Marta, když jsem končil JAMU. Absolvoval jsem krásnou

rolí Antonína Sommera v muzikálu pánů Suchého a Šlitra *Člověk z pudy* v režii Mirka Krobota a to byla velká divadelní euforie.

Moje první divadelní zklamání

Ve Zlíně, tehdejším Gottwaldově jsem zkoušel s nedávno zesnulým režisérem Aloisem Hajdou roli v Čechovově *Platonovovi*. Pak jsme spolu seděli v klubu, přišla řeč na ženské a on se ptal, jak to v tomto ohledu mám, a zdůrazňoval, že herec se musí režisérovi otevřít a nic mu netajit. Tak jsem se mu svěřil s jednou intimitou, za kterou jsem se docela styděl. No a on to druhý den na mě vytáhl při zkoušce přede všemi. Já to cítil jako velkou ostudu, byl jsem klučina půl roku po škole, v prvním angažmá a přišlo mi to od něj hrozně nefér.

Pak se mi pravda omluvil, ale já už byl hodně opatrný. A krátce poté jsem se ve Zlíně potkal s excelentním režisérem a skvělým člověkem Evaldem Schormem, který tam zkoušel, tak jsem mu to vyprávěl a on na to:

1	
<hr/>	
	2
<hr/>	
3	

1 Ve scénickém oratoriu *Bastard se Zorou Jandovou* (1993)

2 V roli Švejka s Ladislavem Kolářem (2003)

3 V muzikálu *Šumař na střeše* s Janou Musilovou (2006)

Se Zdenou Herfortovou v muzikálu *Poslední loď* (2019)

„Zdeňku, to nesmíš dělat. Herec musí mít své tajemství, to je to, co na tobě režiséra vzrušuje, aby to z tebe dostal. To si chraň!“

Můj první pocit slávy

Popravdě slavný se necítím dodnes. Ale první úspěch, ze kterého by se mi mohla zamotat hlava, byla na konci 70. let dvoudílná inscenace *Nerovná láska*, kterou v brněnské televizi režíroval Zdeněk Kaloč, a já tam s Evou Jakoubkovou hrál ústřední milostný pár. To jsem cítil, že to opravdu zarezonovalo.

Kdy jsem si naposled pochutnal

Vždycky si pochutnám na smaženém řízku s bramborovým pyré a hlávkovým salátem. A to jsem si pochutnal minulou neděli.

Který film se mi naposled líbil

Nový Bond! *Není čas zemřít*. Já mám tyhle filmy rád. A už se těším, až bude v televizi a naddabuje ho Jirka Dvořák.

Kdy jsem dostal opravdu dobrou radu

Když jsem se ženil – mimochodem příští rok

budu se svou ženou čtyřicet let, je to moje jediná a poslední žena – tak mi dědeček řekl: „Chlap musí dělat tři věci. Musíš materiálně zabezpečit rodinu, musíš dělat těžké práce a musíš ochraňovat svoje hnízdo proti vnějším vlivům.“ Tak jsem se ptal, jak myslí tu třetí věc. A on pravil: „Dyž si na zábavě a nějaký ometák se moc dlouho dívá na tvoju ženu, tak opatrně! A dyž to trvá dýl než opatrně, tak ho vytáhni ven a dej mu po držce, ať vidí, kdo je tady pánem!“ Tak jsem se tím řídil a řídím. A žena mě neopustila, tak snad dobrý.

Kdy jsem měl naposledy v divadle radost

Obrovskou radost jsem měl, když skončila ta covidová pauza a mohli jsme zase hrát pro diváky. A jinak mám velkou radost, když vidím své kolegy a jsou šikovni. Když jsem viděl třeba *První rande* nebo *Světáky*, tak jsem byl oblažený. To bylo nádherný!

Text: Jan Šotkovský

VÁNOČNÍ KONCERT

11., 12., 20. a 21. prosince 2021 na Hudební scéně

režie Igor Ondříček

dirigent Dan Kalousek

účinkují: Lucie Bergerová, Radka Coufalová, Kristýna Daňhelová, Hana Holišová, Martina Severová, Magda Vitková, Aleš Slanina, Dušan Vítězek, Lukáš Vlček, orchestr Městského divadla Brno, dětský pěvecký sbor Bystroušek a pěvecký sbor Ars Brunensis

Česká premiéra 6. a 7. listopadu na Činoherní scéně

Bernhard Setzwein

HRABAL A MUŽ U OKNA

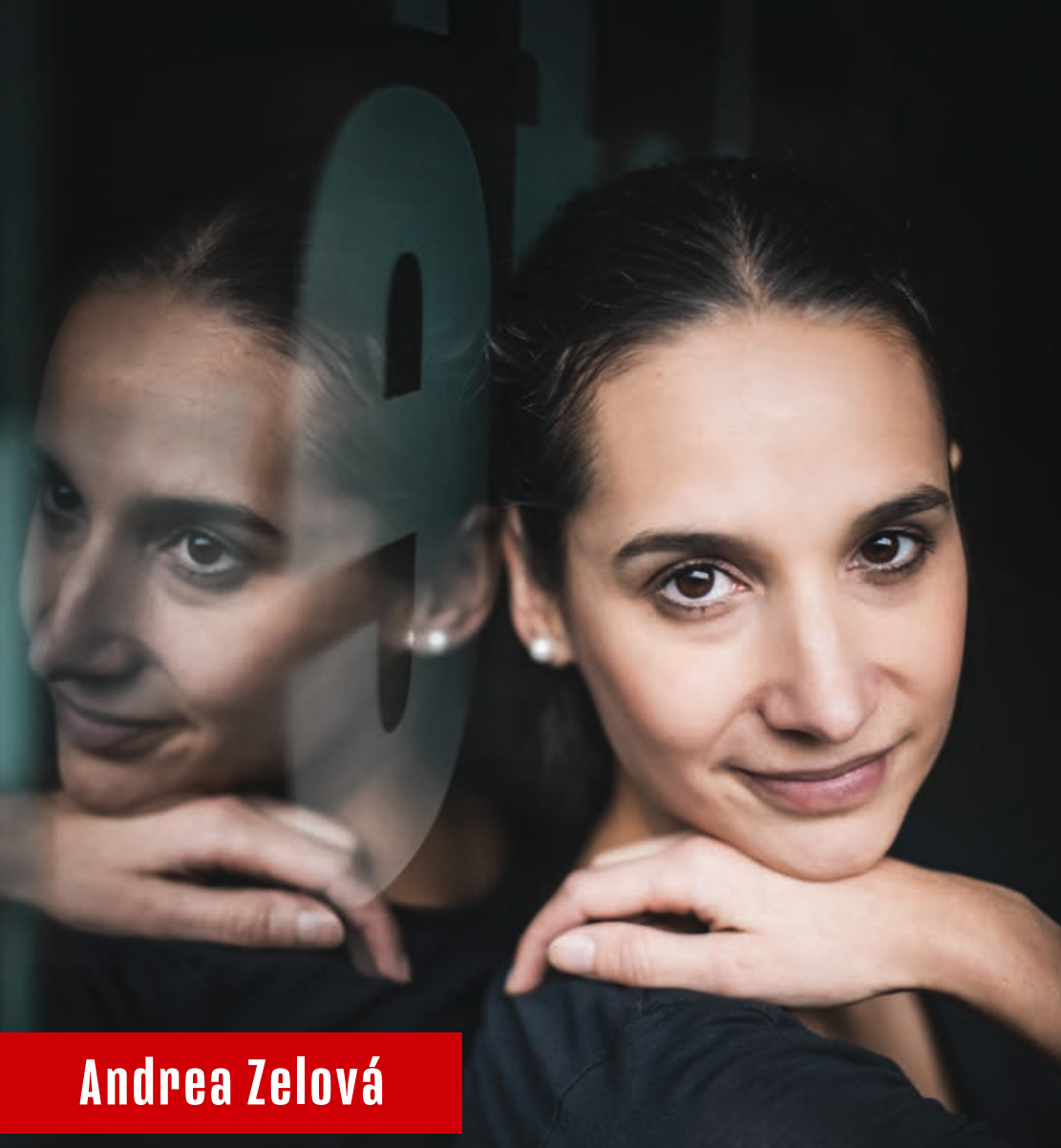
černá komedie

režie Stanislav Moša

Premiéry se zúčastnil i autor hry
Bernhard Setzwein

Andrea Zelová

Večer si udělám čaj a jdu do koupelny zpívat

S Andreou Zelovou máme kus společné cesty z divadla domů – z Lidické na Mendlák. Tak jsme si na tom Mendláku sedli na pivo a já nadhodil své nejoblíbenější klišé rozhovorů s herečkami o mateřství, větu „Role matky je ta nejkrásnější role.“ To není role, to je život, protože z toho nemůžeš vystoupit, odvětila Andrejka. Tak jsme začali vést řeč o načasování mateřské, připravenosti, která odhání stres, záskocích za jiné nastávající matky a nečekaně objeveném komickém talentu.

Andrejko, tvoje druhá mateřská dovolená se takřka dokonale kryla s divadelním lockdownem. Jak se něco takového povede (ptám se za všechny kolegyně, které takový timing jistě závidí a obdivují)?

To byla úplná náhoda! My se doma už dlouhou dobu bavili o tom, že chceme, aby Kája nebyla jedináček. A když loni v březnu zavřeli divadla, tak jsme si řekli, kdo ví, co bude...

...a rozhodli jste se využít situace.

Ale okamžitě! Na konci dubna jsem zjistila, že jsem těhotná, v červnu jsem ještě hrála *Noc na Karlštejně*, v září jsem odešla na mateřskou... no a v říjnu zavřeli divadla. Za mě nebyl nakonec jediný záskok. Jenom Eliška Skálová se za mě naučila *Ztracený ráj*, ale než si to mohla zahrát, už se nehrálo. A všechno ostatní na mě počkalo. Naprostá haluz.

V jednom lockdownu počala, v druhém porodila...

No jo. Není na co čekat! Všechno zavřeli, co chceš dělat doma... (smích)

Nicméně doma jsou dvě malé děti a ty už zase hraješ o sto šest.

V říjnu jsem měla patnáct představení! Z toho deset za sebou. A to už je vážně dost.

Jak se to dělá, že to jde?

Díky rodině. Díky mému muži Ondrovi, který našťástí není herec (úsměv) a má večery volné. A děti jsem na to zvykala od začátku, u Káji jsem hrála od jejího půl roku, u Davči ještě dřív. Ale když mám víc představení za sebou, tak se Kája pochopitelně večer ptá, jestli jdu zase do divadla. Víš, jak to je: jsou dny, kdy je člověk rád, že může z domácnosti vypadnout do divadla, a jsou dny, kdy je ti líto, že musíš od nich. Ale já jsem šťastná v divadle a jsem šťastná i doma. A jsem hrozně ráda – díky Ondrovi, babičkám, tetičkám, dědečkům – že si můžu hrát ve divadle a zároveň být s rodinou. Já jsem vždycky moc šťastná a vděčná, když mě nějaký režisér osloví během mateřské ke spolupráci. A Ondra nikdy neřekl, že jsem se zbláznila, že teď mám říct ne a být víc doma. Pokaždé řekl, ať do toho jdu.

To máš báječného muže, zdá se.

Mám. A navíc se nemusím vůbec trápit, když jsem v divadle, jestli doma zvládá to či ono.

On si s dětmi se vším poradí. Teď máme jet na dva dny do Prahy na zájezd s *Prvním rande*, já plánovala, jak budeme všichni v hotýlku blízko divadla, a Ondra prohlásil, ať si jedu sama, že radši budou v klidu doma, že s tím nemá problém.

Dobře, do divadla odejít zvládneš, ale jak se doma učíš velké role?

Po půl deváté večer, když uspím děti. Udělám si čaj, někdy si dám dvě deci a jdu dolů do koupelny si zpívat. Nebo si pustím klavír do sluchátek a něco si na něm přehrávám. Ale ano, když si spočítám hodiny, kdy jsem v divadle, kdy jsem s dětmi, kdy se chystám do divadla, k tomu si občas s Ondrou večer pustíme Netflix... tak tam času na sebe moc nezbyvá. A to mě ještě Ondra pořád nutí, ať si ten čas najdu, abych dávala Káji dobrý příklad, aby se jednou nesedřela jako máma. (smích)

Dá se říct, že jsi workoholička?

Jo, no. Když nejsem s dětmi nebo v divadle, tak uklízím, vařím, prostě chvílku neposedím. Ondra právě umí odpočívat báječně a štve ho, že já to neumím. Když mě ale ta moje práce fakt baví... Dneska se používá to módní slovo flow – odpočinek mi jde ztuha, ale ve flow jsem hned.

Ty jsi nejen o žádné role na mateřské nepřišla, ale navíc jsi teď hned převzala dvě role po kolegyních, které odcházejí na mateřskou – za Viki Matušovovou *První rande* a za Báru Remišovou *Světáky*. Jaké to je vstoupit do inscenací, které jsou už nazkoušené, ale ještě neměly premiéru?

Z pohledu matky báječné, protože nekradeš rodině čas tím, že bys chodil na zkoušky! (smích) Ale samozřejmě se s tím pojí nevýhoda toho, že se to jednak učíš po nocích, jednak přece jen – když neprojdeš zkouškovým procesem, tak ti vždycky něco chybí. Naštěstí jsou to komediální role, nic výkladově složitějšího, v tomhle ohledu mi to šlo docela na ruku. Nicméně zase v *Prvním rande* je závažné, že je nás tam na hudební čísla málo, a přitom musí být perfektní, jsou to často parodická čísla a znáš to: abys něco mohl parodovat, musíš to opravdu umět. Navíc se tam za nikoho neschováš, tvůj hlas s tebou nikdo

jiný nezpívá, takže když to nedáš ty, tak tam prostě nebude. A vedle toho špičkoví kolegové, kteří jedou na dvě stě procent, takže možnost něco ošolíchat je nulová.

A v té covidové pauze – chybělo ti víc zkoušení nebo hraní?

Jednoznačně hraní. Já při zkoušení dost trpím. Jsem nejistá, hledám, nevěřím si. Jo, většinou to nakonec do sebe zaklapne – je to záhada, jak se říká v *Zamilovaném Shakespeareovi* – ale zkoušení je pro mě prostě stres. Jsou kolegové, kteří milují zkoušení, to, jak to takzvaně hledají, jenže já se vzdycy bojím, že sice budu hledat, ale nakonec to nenajdu! (*smích*) Jedině, na co trochu sázím, je to, že jsem opravdu dřič. Kde nepomůže talent, tak si to prostě odpracuju, to ti říkám! (*smích*)

Já pořád pamatuju, když jsme zkoušeli Ženy na pokraji nervového zhroucení, ty jsi poprvé přišla předvést tu velmi těžkou a pekelně rychlou písničku Modelová modelka a já úplně zíral, jak precizně to máš vystavěné...

To ale bylo po první mateřské a já si nebyla jistá, jestli na to ještě mám! Tak jsem chtěla být opravdu připravená. Stres mám vždycky, ale čím jsem připravenější, tím je menší.

Odnáš ten tvůj zkouškový stres rodina?

Strašně! Hlavně Ondra. Ten přesně doma vidí, kdy je tři týdny před premiérou, kdy je dva týdny před premiérou a kdy přijde ten moment – většinou tak dva dny před premiérou – kdy získám pocit, že to možná nakonec nebude tak blbý a že to třeba zvládnou. A samozřejmě je už leckdy unavený z toho, že mu dva měsíce doma pláču, že to nedám a budu příšerná a že na to nemám, a pak přijde na premiéru a nechápe, čím jsem se vlastně trápila.

Ale hraní před lidmi, to je droga. Když jsem po mateřské hrála v srpnu jako první představení *První rande* a z publika bylo cítit, jak jdou s námi a jak se chtějí bavit, tak jsme se na děkovačce drželi s Alešem Slaninou za ruce a říkali si, panebože, jo! Kvůli tomu to všechno dělám.

Ještě k tomu zkoušení – a myslela jsi už někdy, že to takříkajíc nenajdeš?

S Dušanem Vitázkem v komedii Zamilovaný Shakespeare, režie Stanislav Slovák

Skoro pokaždě! (*smích*) A nejde jen o herectví, ale i o zpěv, leckdy nemám problém s tím, jak to zahrát, ale bojím se, aby to bylo perfektní i po pěvecké stránce.

Když se trápíš se zpěvem, jde se s někým poradit?

U *Spamalotu* jsem šla za Danem Rymešem. Dáma z jezera je opravdu hodně náročný part, kde musíš navíc zvládnout hodně různých stylů – operu, pop, rock, jazz... A tam mi došlo, že aby to mělo aspoň trochu odpovídající úroveň, tak potřebuju pomoc, poprosila jsem Dana a bylo to super. A teď jsem si poslechla písničky Královny v muzikálu *Sněhurka a já*, které jsou hodně těžké, a hned jsem hystericky psala Danovi – já vím, že se ti narodilo dítě, ale v tom mě nemůžeš nechat, kamaráde! U Dana je navíc výhoda, že máme stejného učitele zpěvu, Karla Hegnera, z kterého oba vycházíme, takže je tam společný základ.

Hele, ale ty sama jsi v téhle oblasti přímo akademicky kvalifikovaná, o pedagogice

zpěvu (teď to na tebe čtenářům Dokořanu prásknu, ať se ví!) jsi psala svou disertační práci. Takže paní doktorko, jak je to s vaším učením?

Já učila na JAMU hodně na dramatické výchově, sólový a sborový zpěv. A dost mě to chytlo a troufnu si říct, že o to byl mezi studenty velký zájem. Skončilo to až s narozením Káji, pak jsem to musela upozadit. Ale určitě se k tomu chci vrátit. Co si budeme říkat, od jistého věku mají herečky v divadle míň práce, tak doufám, že bude přibývat práce pedagogické.

Když se dívám na seznam rolí, které jsi za těch třináct let v MdB zahrála, přijde mi vlastně dost různorodý. Nejenže jsi hrála Pannu Marii v *Evangeliu o Marii* a naproti tomu Satanu v *Johnnym Blue* (větší rozpětí si už metafyzicky vzato těžko představit), ale jsou tam čistě lyrické postavy, ostré holky typu *Divé Báry*, zároveň stělené naivky a do toho jsi v *DUChovi* alternovala se Zdenou Herfortovou nebo hrála *Chůvu v Romeovi a Julii*... Chybí ti tam něco?

Chybí mi opravdové dramatické role. Něco tragického, třeba *Antigona* nebo něco od Čechova. Pro mě zatím nejkompaktnější role, jakou jsem hrála, je *Viola v Zamilovaném Shakespeareovi*. To je moje vůbec nejoblíbenější postava, která má lyrické, komické i dramatické polohy. Ale na ty potřebné nebo hloupoučké naivky si nechci vůbec stěžovat, mě to strašně baví a myslím, že mi to docela jde, teď jsem si to zase zkusila ve *Světácích*.

A tohle komediantské tíhnutí a ochotu si ze sebe udělat na jevišti randu jsi měla odjakživa?

Vůbec ne. Na JAMU jsem nic takového nehrála, to přišlo až u nás v divadle. A řeknu ti přesně kdy – když jsem zkoušela *Glorii* ve *Flashdance*. To bylo vůbec báječné zkoušení: cokoli jsem udělala, cokoli jsem vymyslela, bylo dobře! Hrozná svoboda, kterou jsem dřív nezažila a která se ještě zopakovala v *Noci na Karlštejně* a s Odou Mae v *DUChovi*. **Normálně touhle otázkou začínám, u tebe s dovolením skončím: jak ses vůbec dostala k herectví?**

V muzikálové komedii První rande, režie Stanislav Moša

Já do sedmnácti vůbec žádné herecké ambice neprojevovala, ani jsem nijak zvlášť do divadla nechodila, žádný divadelní nadšenec. Trochu jsem zpívala, hrála na klavír, ale jinak jsem byla spíš teoretický typ a myslela jsem, že budu studovat historii. Ale pak mě máma, která kdysi chtěla být herečka a nesplnilo se jí to, přihlásila na Letní školu muzikálu. A tam učil herectví Láry Kolář. A začal hodinu herectví improvizací. Já improvizovala na téma, jak ráno vstávám a nestíhám, všichni se smáli a Láry mi pak řekl, že by mě chtěl do ročníku, i když jsem byla na gymplu teprve ve třetáku. Když jsem to řekla mámě, tak ta brečela štěstím. Ale dohodly jsme se, že kdyby to nefungovalo, tak tím, že paralelně s čtvrtákem na gymplu budu studovat prvák na JAMU, tak aspoň nepřijdu o rok a pak půjdu na tu svoji historii. Jenže mě to začalo bavit a už nepřestalo.

Text: Jan Šotkovský

17.-19. a 26.-27. prosince na Hudební scéně

Božena Němcová Petr Ulrych

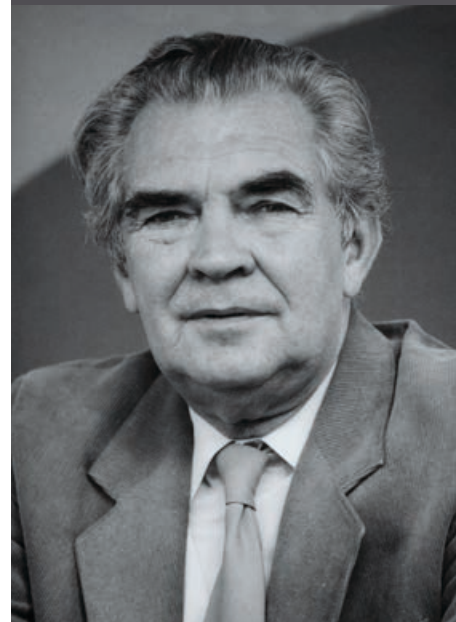
O STATEČNÉM KOVÁŘI

muzikálová pohádka

režie Igor Ondříček

Přijďte s dětmi o Vánocích na pohádku

In memoriam Mojmir Heger (21. 9. 1928 – 25. 10. 2021)

V pondělí 25. října 2021 zemřel v úctyhodném věku 93 let herec, dlouholetý člen Divadla bratří Mrštíků, pan Mojmir Heger.

Dětství prožil na statku svého otce ve Stavenicích, odkud odešel na gymnázium v Litovli, kde se setkal mimo jiné i s režisérem Milošem Hynštem. Pokračoval ve studiu na pražské konzervatoři, později na DAMU a již během studií se začal objevovat v českých filmech. Jeho hereckými pedagogy byli Ladislav Pešek, Karel Höger, Vladimír Šmeral, Vítězslav Vejražka a také Vlasta Fialová, kteří jej učili základům moderní herecké poetiky i jevištní praxe. První profesionální angažmá získal v divadle v Plzni, odkud odešel do Brna nejprve do Divadla Julia Fučíka na Výstavišti, které se v roce 1965 sloučilo s Divadlem bratří Mrštíků. Zde působil více než pětadvacet sezón a pamětníci si jej mohou pamatovat ještě z inscenace *Othella* v režii Zdeňka Černína z roku 1996, kde hrál benátského senátora, nebo z role jednoho z pacientů v *Přeletu nad kukaččím hnízdem* z roku 2002.

Viktor Kudělka ve své osobní vzpomínce popsal, že „hlubinou jeho herecké bezpečnosti byla česká klasika: Zajíček z *Lucerny*, Honza z *Princezny Pampelišky*, Martin Kabát v *Hrátkách s čertem* či Bláha v *Našich furiantech*. Zejména v těchto postavách, které měly český patos i českou střízlivost, došlo k uplatnění jeho životadárného herectví. Druhou linií jeho repertoáru pak byly postavy komediální a komické. Vzpomínám zejm. na jeho Taliána z památného nastudování *Poprasku na laguně*, kde za Smočkova režijního vedení rozehrál působivou ekvilibristiku nekaširovaného humoru a dovedl ji přitom spojit s charakterizační koncizností. A ne jeden z diváků má dosud v paměti i v srdci Hegerova Bena z prvního brněnského nastudování Millerovy slavné hry *Smrt obchodního cestujícího*.“

Mojmir Heger působil také jako umělecký vedoucí zájezdového souboru Divadla bratří Mrštíků, který v průběhu sedmdesátých a osmdesátých let jezdil po různých štacích od Bílých Karpat až po Šumavu, Krkonoše a Český les a odehrál téměř čtyři stovky představení. Oddaně s ním sloužil českému divadlu a pomáhal tak šířit dobré jméno brněnské činohry.

K jeho dalším aktivitám patřila i práce v rozhlasu a dabingu a je s ním spjata i praxe recitátorská. V roce 2000 získal významné uznání a ocenění za dlouholetou činnost v oblasti záznamů uměleckých výkonů, Cenu SENIOR PRIX 2000 od Nadace Život umělce a Intergramu.

Do penze spolu s manželkou, také herečkou Olgou Hegerovou, se kterou se seznámil již na pražské konzervatoři a společně strávili v Divadle bratří Mrštíků profesní život, odešli v roce 1992 a žili v Řečkovících. O jejich nesporném talentu svědčí i nadání, které se vtisklo do genetického vybavení jejich dcery, tanečnice a choreografky Ivany Kloubkové.

Čest jeho památce!

KŘÍDLA 2020/2021

Křídla udělovaná za loňskou „podivnou“ sezónu ani nemohou být obvyklá. Proběhnou tedy výjimečně bez cen udělovaných vámi, diváky. Ale nebojte! Nemůže-li hlasovat publikum, neboť po většinu sezóny nemohlo bohužel navštěvovat inscenace, které jsme pro něj připravovali, neznamená to, že ocenění nebudou. Využijeme této příležitosti (která se, doufejme, už nebude opakovat) a udělíme si ceny sami! A to tak, aby se dostalo konečně i na ty, na které by se jinak nikdy nedostalo.

Jinak vás ovšem čeká jako obvykle večer plný zlobivých hříček, sebeironizujících skečů, žertovných parafrází scén a písní z našeho repertoáru a vůbec střelby do vlastních řad. Zkrátka výsměch době, v níž je divadlo k vidění jen na obrazovkách počítačů a herci se zoufale rozhlíží, kde je alespoň nějaký volný divák. To vše v pojetí tradiční autorské trojice **Slovák – Šotkovský – Štěpán** a za doprovodu **orchestru MdB** pod řízením **Karla Cóna**.

Vratislav Blažek, Zdeněk Podskalský, Evžen Illín, Vlastimil Hála, Karel Cón:

SVĚTÁCI nesmrtelná česká komedie s písničkami

Kulturní filmová komedie vás pobaví také ve své divadelní adaptaci, v níž jsou známé postavy a děj doplněny novými písničkami, postavou vypravěče i oktetem, který příběh rozšíří o pěveckou a taneční složku. Nenechte si ujít výjimečnou příležitost a prožijte ve vybrané společnosti našich divadelních „světáků“ a „dam“ i celou slavnostní **Silvestrparty!**

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Halberstadt, M. Isteník, J. Uličník, M. Sedláčková, P. Vitázková, A. Zelová, L. Janota, D. Hofmanová a další.

VÁNOČNÍ KONCERT světové vánoční písně a koledy

Zaposlouchejte se společně s námi do nádherných melodií nejnámějších vánočních hitů, jejichž interprety bude pěvecká elita našeho souboru. *Vánoční koncert* představuje ideální příležitost, jak se příjemně naladit na pohodovou vlnu nejkrásnějších svátků v roce! Neváhejte a přijďte si zanotovat *Tichou noc*, *Bílé Vánoce*, *Hallelujah* a mnohé další písničky.

Režie: Igor Ondříček

Dirigent: Dan Kalousek

Účinkují: L. Bergerová, R. Coufalová, K. Daňhelová, H. Holišová, M. Severová, M. Vitková, A. Slanina, D. Vitáček, L. Vlček, orchestr MdB, dětský pěvecký sbor Bystroušek a pěvecký sbor Ars Brunensis.

Josef Bouček:

NOC PASTÝŘŮ drama o boji talentu s mocí

Sváteční atmosféru navodí také dojemné nadčasové drama *Noc pastýřů*, jehož poselství působí ve vánočním období o to intenzivněji. Hluboce lidský příběh o nelehkém životním osudu geniálního skladatele a učitele Jakuba Jana Ryby je doprovázen vpravdě magickou hudbou jeho *České mše vánoční* a spolu s vynikajícími hereckými výkony poskytuje výjimečný zážitek.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: M. Němec, A. Antalová, J. Mazák, R. Jícha, S. Janotová a další.

Božena Němcová, Petr Ulrych:

O STATEČNÉM KOVÁŘI muzikálová pohádka

Tento pohádkový muzikál plný nezaměnitelných písní Petra Ulrycha je tou pravou volbou, jak udělat radost nejen dětem, ale i celé rodině, se kterou tak strávíte vskutku kouzelný čas. Odpočiňte si na chvíli od vánočního shonu a vydejte se s kovářem Mikešem a jeho kamarády na napínavou cestu, na jejímž konci čekají princezny zachráněné ze spárů Černého krále.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: A. Slanina, J. Uličník, K. Pekar, P. Halberstadt, E. Skálová, J. Mach a další.

PROGRAM PROSINEC

PROGRAM LEDEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ST	1.12.	18.00	Pro nic za nic	PP1
ČT	2.12.	18.00	Pro nic za nic	PP2
PÁ	3.12.	19.00	Noc pastýřů	A5
SO	4.12.	19.00	Noc pastýřů	AB6
NE	5.12.	18.00	První rande	
PO	6.12.	19.00	První rande	AB1
ÚT	7.12.	19.00	Bella Figura	A2
ST	8.12.	19.00	Bella Figura	T2020
PÁ	10.12.	14.00	Světáci	
PÁ	10.12.	19.00	Světáci	E5
SO	11.12.	19.00	Světáci	P
NE	12.12.	19.00	Světáci	E7
PO	13.12.	18.00	Hrabal a muž u okna	SP
ÚT	14.12.	19.00	Splašené nůžky	
ST	15.12.	19.00	Splašené nůžky	
ČT	16.12.	18.00	Splašené nůžky	
PÁ	17.12.	19.00	Noc pastýřů	AB5
SO	18.12.	19.00	Noc pastýřů	
NE	19.12.	19.00	Noc pastýřů	D
PO	20.12.	18.00	Noc pastýřů	
ÚT	21.12.	19.00	Světáci	AB2
ST	22.12.	19.00	Světáci	AB3
PÁ	31.12.	18.00	Světáci slavnostní silvestrovská premiéra	

ČT	2.12.	19.00	Pretty Woman	
PÁ	3.12.	19.00	Pretty Woman	
SO	4.12.	14.00	Pretty Woman	
SO	4.12.	19.00	Pretty Woman	
NE	5.12.	14.00	Pretty Woman	
NE	5.12.	18.00	Pretty Woman	
ÚT	7.12.	18.00	Mamma Mia!	
ST	8.12.	19.00	Mamma Mia!	
ČT	9.12.	18.00	Mamma Mia!	
SO	11.12.	18.00	Vánoční koncert	
NE	12.12.	14.00	Vánoční koncert	
PO	13.12.	19.00	Pretty Woman	
ÚT	14.12.	18.00	Pretty Woman	
ST	15.12.	19.00	Pretty Woman	
PÁ	17.12.	18.00	O statečném kováři	
SO	18.12.	14.00	O statečném kováři	zadáno
SO	18.12.	18.00	O statečném kováři	
NE	19.12.	14.00	O statečném kováři	
PO	20.12.	18.00	Vánoční koncert	
ÚT	21.12.	18.00	Vánoční koncert	
ST	22.12.	18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	
ČT	23.12.	18.00	Vánoční koncert Javory	
NE	26.12.	18.00	O statečném kováři	
PO	27.12.	14.00	O statečném kováři	
PO	27.12.	18.00	O statečném kováři	
ST	29.12.	18.00	Pretty Woman	
ČT	30.12.	18.00	Pretty Woman	
PÁ	31.12.	18.00	Pretty Woman	

slavnostní silvestrovské představení

PO	3.1.	19.00	První rande	
ÚT	4.1.	18.00	Pro nic za nic	
ST	5.1.	19.00	Pro nic za nic	
ČT	6.1.	19.00	První rande	A4
PÁ	7.1.	19.00	První rande	E5
SO	8.1.	19.00	První rande	A6
NE	9.1.	19.00	Hrabal a muž u okna	D
PO	10.1.	19.00	Bella Figura	A1
ÚT	11.1.	19.00	První rande	E2
ST	12.1.	18.00	Anna Karenina	
ČT	13.1.	19.00	Bella Figura	AB4
SO	15.1.	18.00	Křídla 2020/2021	
NE	16.1.	18.00	Světáci	
PO	17.1.	19.00	Světáci	AB1
ÚT	18.1.	19.00	Noc pastýřů	C2
ST	19.1.	19.00	Bella Figura, náhrada za 18.11.2020	AB3
ČT	20.1.	19.00	Bella Figura, náhrada za 29.10.2020	C4
SO	22.1.	19.00	Antonius a Kleopatra	R2021
NE	23.1.	19.00	Antonius a Kleopatra	X2021
PO	24.1.	18.00	Světáci	SP
ÚT	25.1.	19.00	Světáci	A2
ST	26.1.	19.00	Světáci	A3
PÁ	28.1.	19.00	Hrabal a muž u okna	C5
SO	29.1.	19.00	Hrabal a muž u okna	AB6
NE	30.1.	18.00	Splašené nůžky	
PO	31.1.	19.00	Osmyčky	

NE	2.1.	18.00	Pretty Woman	
PO	3.1.	19.00	Pretty Woman	
ÚT	4.1.	18.00	Pretty Woman	
ST	5.1.	19.00	Pretty Woman	
ČT	6.1.	18.00	Pretty Woman	
PÁ	7.1.	19.00	Pretty Woman	
NE	9.1.	18.00	Donaha!	
PO	10.1.	19.00	Donaha!	
ÚT	11.1.	18.00	Donaha!	
ČT	13.1.	19.00	Lakomec	A2021/M2021
PÁ	14.1.	19.00	Lakomec	V2021
NE	16.1.	19.00	Romeo a Julie, za 16.8.2021	
Divadlo na Vinohradech				
PÁ	28.1.	14.00	Sněhurka a já	
PÁ	28.1.	19.00	Sněhurka a já	A5/AB5
SO	29.1.	19.00	Sněhurka a já	P
NE	30.1.	19.00	Sněhurka a já	D/E7
PO	31.1.	19.00	Sněhurka a já	A1/AB1

Světáci

Donaha!

William Shakespeare:

ANTONIUS A KLEOPATRA milostná tragédie

Ve dvou reprízách se opět rozhoří spalující vášně mezi dvěma velikány antických dějin, která nakonec rozpoutá válku mezi znesvářeným Egyptem a Římem. Jeden z nejmocnějších mužů světa totiž nemůže bez následků opustit své povinnosti. To dobře věděl i Shakespeare, jenž ale jako člověk fandil „nemorálním“ milencům, kteří chtějí raději milovat než dobývat.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: P. Gazdík, I. Vaňková, M. Isteník, J. Uličník, D. Křížová a další.

Terrence McNally, David Yazbek:

DONAHA! muzikálová komedie

Brněnská partička nezaměstnaných ocelářů vás opět pobaví nejen tolik očekávanou striptýzovou show, kolem které se celý děj točí, ale hlavně svou uvěřitelností, aktuálností, vtipnými situacemi i hereckými výkony. Daný příběh totiž vypovídá především o přátelství, odhodlání a zejména humoru, díky němuž je možné zvládnout i zdánlivě nepřekonatelné překážky.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán, J. Uličník, I. Ondříček, L. Janota, M. Isteník, Z. Junák a další.

Paul Pörtner:

SPLAŠENÉ NŮŽKY detektivní komedie o několika koncích

Přijměte pozvání do kadeřnického salónu *Splašené nůžky*, kam za poněkud osobitým personálem přicházejí ještě osobitější zákazníci. Mezi nimi i dva policisté, kteří zde mají najít a usvědčit vraha. A právě s tímto nelehkým úkolem jim musíte pomoci vy, diváci, kteří jste jako jediní viděli, co se doopravdy stalo. A jak vy rozhodnete, tak my to budeme hrát!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: R. Coufalová, I. Ondříček, M. Sedláčková, R. Gajdoš, M. Isteník a V. Blahuta.

Johann Nepomuk Nestroy:

PRO NIC ZA NIC klasická zápletková komedie

Svým milým příběhem vám vykouzlí úsměv na rtech i komedie *Pro nic za nic*, jež je plná nápaditých situací i množství komických omylů a nedorozumění, které nakonec skutečně vyústí ve zjištění, že veškeré snažení všech postav na jevišti se vážně odehrálo jen tak pro nic za nic. Vy však tento pocit po zhlédnutí této úsměvné taškařice určitě mít nebudete.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: J. Brožek, A. Slanina, P. Štěpán, B. Goldmannová, M. Němec, E. Skálová, M. Salvadori, M. Isteník, M. Hurák a L. Bergerová.

Vychází CD a kniha

Zdenek Merta u klavíru je spojení knížky a CD, které respektovaný hudební skladatel, klavírista a producent Zdenek Merta vytvořil u příležitosti sedmdesátých narozenin, jež oslavil 25. dubna 2021.

V knize Zdenek Merta píše o svém vztahu k písni, pod kterými je podepsán, vzpomíná na dobu a okolnosti jejich vzniku a bilancuje svou hudební kariéru. CD je pak pro Zdenka Mertu zároveň první samostatné klavírní album, které je tvořeno z jeho vlastních filmových i divadelních melodií a písniček, jež napsal během uplynulých padesáti let. Všechny 19 skladeb obsažených na CD bylo pro tuto příležitost nově nahráno, Zdenek Merta je hraje sám na klavír nebo jako duety s virtuózními hráči. V jedinečných vokálních i instrumentálních interpretacích se kromě autora na CD tedy objeví hudební hosté – například zpěváci Vojtěch Dyk, Zora Jandová a Esther Mertová, hráč na Hammondovy varhany Ondřej Pivec, hobojista Vilém Veverka, koncertní mistr České filharmonie Jiří Vodička a další.

Kniha a CD s dnes již zavedeným názvem *Zdenek Merta u klavíru* bude k dostání v tištěné i digitální formě v prodejnách Supraphonu.

Česká premiéra 23. a 24. října na Hudební scéně

PAUL GORDON & JOHN CAIRD

JANE EYROVÁ

romantický muzikál

režie Petr Gazdík

Jan Ludva

Herec musí disponovat pílí, pokorou a sebekázní

Další mladou tvář, kterou můžete potkávat na našem jevišti, je Jan Ludva. Vysoký, štíhlý a příjemný muž, který disponuje skvělou taneční výbavou, a navíc mu nechybí charisma. Zatím ho můžete zaznamenat v naší company, ale svým typem je předurčen k výrazným rolím. Zajímalo mě, jaká byla jeho cesta k divadlu, a zjistila jsem, že nebyla nijak přímá.

S Alžbětou Janíčkovou v muzikálu *Grand Hotel*, režie Stanislav Slovák

Jeho život je spojen hlavně s folklorem. Rodilý Vsetíňák byl předurčen k životu s tancem a zpěvem. Už od pěti let tančil v dětském folklorním souboru Malá Jasénka a i když si prošel v období puberty vzdorem a odmítáním, přesto toho nenechal. Samozřejmě hlavně díky mamince, která ho k lásce k folkloru vedla od samého dětství a jejíž tvrdost a neústupnost mu nenechaly prostor pro zahálení. Dnes už samozřejmě oceňuje její nesmlouvavost a folklor se pro něj stal neodmyslitelnou součástí jeho života.

Jeho první setkání s divadlem proběhlo během nastoupení na gymnázium ve Vsetíně. Jakožto druhorozený syn mohl stavět

na předchozích zkušenostech svého staršího bratra, který během svého studia na stejném gymnáziu navštěvoval studentský dramatický soubor. Když se tedy na škole objevil druhý Ludva, pan profesor Miroslav Urubek, který tento dramatický soubor na škole vedl a doposud vede, nijak nezávážal a hned první den si pozval Jana do svého kabinetu. Byl to docela šok pro gymnaziálního eléva ocitnout se hned první den tzv. „na koberečku“, což v reálu představovalo pověstné profesorovo zelené křeslo, před kterým ho starší kamarádi varovali. Vzápětí se ale ukázalo, že si ho pan profesor pozval jen proto, aby mu nabídl účast v dramatickém souboru. První inscenací, kterou připravili, byla slavná Andersenova pohádka *Sněhová královna*, ve které Jan ztvárnil hlavní roli Kaie. V souboru strávil nádherné tři roky, které pro něj mnoho znamenaly. V maturitním ročníku se už chtěl více věnovat škole, ale i přes absenci v dramatickém kroužku stále docházel do folklorního souboru, kde se vypracoval k sólovým tancům.

Léta dřiny, která věnoval tanci, určitě zúročí i na našem jevišti. Vyprávěl mi, jakým šokem byl přechod z dětského souboru, kde si hlavně spíš hráli a bavili se, do dospělé složky souboru Jasénka, která už byla na velmi dobré úrovni. Musel se naučit spoustu nového, být zodpovědnější vůči celku. Zde začíná etapa horlivé a tvrdé práce na sobě samém. Uprostřed středoškolských studií si ke svým zájmům přibral i klasický a latinskoamerický tanec. Po absolvování tanečních si ho totiž vyhlédli jako šikovného tanečníka pro profesionální skupinu.

Očekávala jsem tedy přímou cestu na JAMU či na jinou uměleckou školu, ale Jan mě překvapil, že odešel do Prahy na školu, kde studoval reklamu a marketing. Praha byla pro Valacha ze Vsetína velká zkušenost, ale absence bodré moravské srdečnosti a odloučení od kamarádů vedlo k deziluzi a Jan chtěl po roce změnit školu. Vždy inklinoval spíše k humanitním předmětům a zajímala ho psychologie. Uvažoval tedy o tomto směru studia, ale naštěstí pro nás na žádné

škole neudělal přijímačky. Pokorně se tedy vrátil do Prahy, ale pocit nespokojenosti ze školy i prostředí přetrvával. V tomto období nastudoval s Jasénkou vzpomínkový pořad u příležitosti výročí souboru. V tomto gala-programu byl Jan obsazen ve většině čísel jako hlavní protagonista. Projevil se nejen jako skvělý tanečník, ale zúročil zde také herecké dovednosti z dramatického souboru. Následné velmi příznivé ohlasy na tento program pro něj byly natolik povzbudivé, že ještě tentýž večer začal zjišťovat, jak je to s přijímačkami na umělecké školy. A protože se tooto stěžejní taneční představení uskutečnilo v polovině listopadu, uvědomil si, že má jen pár dní na to, aby stihl podat přihlášku do muzikálového oboru na JAMU. Nelenil a odeslal ji. Zjistil si podmínky pro přijetí a připravoval se na první kolo zcela sám, aniž by o tom komukoliv řekl. Když postoupil do druhého kola, navštívil svého pana profesora na gymnáziu a poprosil ho o pomoc. Ten mu nejdřív vyčínil, že nepřišel dříve, ale posléze samozřejmě s radostí pomohl svému svěřenci v přípravě na další kolo přijímacího řízení. Jan byl natolik šikovný, že ho hned napoprvé přijali do ateliéru pod vedením doc. Sylvy Talpové.

Změnil se mu zcela život. Přesídlil do Brna, kde se najednou cítil mnohem lépe. Vyhovovala mu ona pověstná „vesnická“ velikost našeho města. Byl příjemně překvapen velkou spoustou mladých lidí, studentů, kteří v Brně žijí, a těšil se na uvolněná studentská léta na umělecké škole. Brzy byl však ze svého omylu vyveden. Rozvrh hodin byl nabitý k prasknutí a většinou končil až ve večerních hodinách. Když se k tomu připočítají nezbytné přesuny v rámci různých budov školy, zjistil, že mu na nějaké veselé večírky mnoho času (a hlavně sil) nezbyvá. Zvykal si na velkou přísnost a řád školy a zároveň velmi rychle pochopil, že je to samozřejmě jen ku prospěchu jeho samotného, ale i všech studentů. Pochopil, že herec musí disponovat velkou pílí, pokorou a sebekázní. V průběhu studií nastudoval mnoho titulů, za všechny jmenujme absolventské

Na zahajovací zkoušce muzikálu *Sněhurka a já*

inscenace *Anna Kareninová*, *Cabaret*, *Zítřka to spustíme a Offline!*. Po studiích se ročník rozprchl a mnoho jich v Brně nezůstalo. Jan byl dva roky na volné noze. Koncem studií vyzkoušel první konkurz do Plzně, kde účinkoval ve slavném muzikálu *Billy Elliot*, posléze si ho vybrali v Ostravě do muzikálu *West Side Story* a mezitím si odskočil znovu do Brna na konkurz do legendárního muzikálu *Mamma Mia!*.

Před lockdownem byl vybrán jako sólový tanečník do muzikálu *Grand Hotel*. Za tuto příležitost je velmi vděčný, protože poprvé vystoupil z anonymity company a dostal opravdu těžkou taneční roli, kterou

ale zvládl na jedničku. V loňském roce přišla znovu nabídka z Plzně, kde se připravoval titul *Něco shnilého!* (*Something Rotten!*). I když se zařekl, že už nebude cestovat přes celou republiku, využil covidového bezčasu a přesídlil na období zkoušek přímo do Plzně. V našem divadle nyní zkouší muzikál *Sněhurka a já* a také první činoherní role v připravované obnovené premiéře *Cyrana z Bergeracu*.

Vyptávala jsem se na volný čas, ale vyšlo najevo, že ho Jan mnoho nemá. V průběhu studií se dostal k modelingu a tomu se věnuje doposud. Fotí především módu a prezentuje ji také na módních přehlídkách. V současné době ovšem v pochopitelných časových důvodech musí většinu nabídek odmítat. Stálou přízeň zachovává milovanému folkloru, proto se také už během studia na JAMU dostal do VUS Ondráš. Když ale přišla nabídka do profesionální části souboru, musel se rozhodnout mezi studiem a folklorem. Naštěstí pro nás divadlo zvítězilo!

Když už to vypadalo, že jsme si řekli vše, vzpomněl si Jan na čerstvou zkušenost, kterou nabyl v podzimním turne umělecké agentury Ambrozia, která pořádá umělecké vzdělávací kurzy a kde působil jako lektor herectví. Setkal se s nádhernou spoustou podobně naladěných lidí a práce s dětmi ho doslova pohltila. S plamínky v očích a obrovským nadšením mi líčil, jak s úžasem sledoval děti, jejich nasazení, entuziasmus a nesporný talent. Jak pro něj bylo na jednu stranu nesmírně náročné slyšet jejich životní příběhy (protože se rozhodli celý kurz ukončit představením vycházejícím z jejich životních osudů), ale jak ho to obrovsky lidsky obohatilo. Zároveň si vyzkoušel divadlo i z mnoha dalších stran – přípravu inscenace, scénáře, režii. To vše najednou bylo na něm a Jan byl nadšen! Tohle je cesta, která ho nesmírně baví a kterou by se rád někdy dál ubíral. Možná tedy časem přijdeme my diváci o šikovného tanečníka a herce, ale třeba nám vyroste skvělý režisér či choreograf. Nechme se překvapit.

Text: Helena Brzobohatá

PF 2022

DPMB
Dopravní podnik města Brna a.s.

*Skvělý výhled do roku 2022 vám přeje
Dopravní podnik města Brna, a. s.*

Tomáš Cvejn

Ve třídě raubířů jsem se konečně cítil normálně

Nepřehlédnutelná postava orchestru Městského divadla Brno, to je hráč na bicí nástroje Tomáš Cvejn, se kterým jsme si povídali o jeho studiích na Vojenské konzervatoři, hraní v armádním orchestru, ale také třeba o vaření.

Tomáši, jak ses dostal k hudbě?

Řekli mi to.

Jak řekli. Kdo?

Otec.

Tvůj otec řekl: „Budeš muzikant“?

Ano. Prostě to řekl. Děda je velkej muzikant, takže jsem musel chodit do hudebky už od mateřské školky. Což mě „strašně bavilo“, dojíždět v šesti letech, za socialismu, autobusem do Liberce. Všichni si šli odpočinout a já jsem štrádoval s koženou aktovčičkou do hudebky. A tak jsem tam jezdil vlastně celou základní školu.

A už tehdy jsi chodil na bicí?

Ne ne, na klavír.

Ale tvá docházka na ZUŠ v tobě nevyvolala zas tak velké trauma, protože ses muzice pak věnoval dál.

Ono to úplně nebylo trauma, ale když jsem potom odcházel ze základní školy, už jsem do ZUŠky chodit nechtěl. Tenkrát po revoluci se řešilo, co kdo bude dělat, aby to mělo nějaký smysl, a rodiče se hádali s dědou, on byl přísný, říkal, že člověk musí něco umět, nemůže jít hned studovat muziku.

A jak to dopadlo?

Po hrůzostrašných výběrech mě poslali na hotelovou školu, kam se mi vůbec nechtělo a taky to podle toho vypadalo. Hned po prvním ročníku mě vyrazili. Nebavily mě některé předměty a nesdl jsem si s učitelkou angličtiny a matematiky. Matematiku na hotelovce jsem považoval za úplně zbytečný předmět a ta učitelka mě nechala propadnout. A moje paní třídní, rozumná ženská, uznala, že bude lepší, když přestoupím na učební obor. Takže jsem nastoupil do třídy k totálním raubířům, kde jsem se konečně cítil normálně.

Co to bylo za obor?

Kuchař, číšník. Týden jsem chodil do školy a týden na praxi. Bylo to drsný. Heslo našeho mistra bylo, že kuchař musí dostat facku předem, protože pak už je pozdě. Ale kromě praxe jsem taky normálně pracoval, takže jsem se díky tomu opravdu naučil vařit. A to jak v malém, tak v tom velkém množství. Až bude všechno v háji, tak se můžu vrátit k vaření.

A kam zmizela tvá hudební vášeň?

Právě na tom učňáku jsem zjistil, že mi zbývá dost času na to, abych zase mohl chodit do hudebky. Takže po roce pauzy jsem se sám přihlásil a začal hrát na bicí. I když já jsem na ně začal hrát sám už někdy v roce 1990, ale jako na vedlejší nástroj. Regulérně jsem se rozhodl, že dokončím učňák, aby se doma neřeklo, a pak se přihlásím na konzervatoř. Načež nastalo zděšení, že to nejde, že už bych měl jít do práce a že bych si měl udělat maturitu. Na maturitní nastavbu jsem se teda dostal. Ale současně jsem si na doporučení našel svého učitele na bicí, starého pana Fridricha, který učil housle a bicí, což mi samo o sobě připadalo divné, ale on byl původně vojenský muzikant, kde se to takhle dělalo. A on mi navrhl, ať se přihlásím na Vojenskou konzervatoř v Roudnici nad Labem. Tak jsem tam napsal, už bylo dlouho po přijímacích zkouškách, ale oni mi odepsali, ať klidně přijedu na dodatečné zkoušky. Tak jsem jel. To byl krásný den. Vzali mě tam kolegové, se kterými jsem byl na praxi, jeden z nich už měl řidičák, a jeli jsme škodovkou až na roudnický zámek, kde konzervatoř sídlila.

To je úplně napínavý příběh. Jak to dopadlo?

Vyzkoušeli si mě a řekli, že to půjde. A za týden mi přišel dopis a já jsem ho ukázal tátovi. A začalo to. Táta chtěl, abych si nejdřív udělal maturitu, ale děda říkal, že na co maturitu, vařit umí, tak co? Tam jsem skutečně vydržel ty čtyři roky, ale to je na samostatnou kapitolu. To je na film. Nikdo by nevěřil, co se může dít na takové škole.

A pak jsi nastoupil k Posádkové hudbě Brno?

Ne. Konkurz jsme dělali tři spolužáci do Ústřední hudby AČR. Nevzali ani jednoho, respektive vzali všechny, ale že si to musí rozmyslet a že nám dají vědět. Poté se tam docházelo na praxi a furt nic a nic. Nakonec z toho nic nebylo a ani se mi tam moc nechtělo, i když mi Praha přirostla k srdci.

A proč?

Oni se tam chovali dost zvláště. Potom jsem musel nastoupit na vojenskou službu

do Vyškova a poté mi řekl náš učitel, že se uvolnilo místo v Brně, že bych mohl přejít z Vyškova rovnou do Brna. Jsem si říkal – do Brna? Co to je? Tam jsem nikdy nebyl. Tak jsem jednou nejel na opuštěný přes Olomouc, ale přes to Brno.

A jaký první dojem na tebe Brno udělalo?
No... vystoupil jsem na nádraží, prošel jsem město za deset minut... já jsem znal Prahu..., říkal jsem si – no to je něco. Sice tady nic nemají, ale zase se tady člověk neztratí. Dodneška si pamatuju, jak jsem sešel do toho podchodu a praštila mě do nosu vůně pečených sladkých oříšků, vystoupal jsem schody na Josefskou ulici, viděl jsem Petrov. Pěkný... na začátek. To byl první vjem. A potom vůně smradlavé pizzy na České s hlasitou otázkou se sladkým nebo ostrým. A dál už jsem nešel.

Takže rozhodování bylo jednoduché?

To rozhodně ne, ale náhoda pak rozhodla za mě. Kolega David Černý, co byl se mnou ve Vyškově, řekl, že do té Prahy půjde, a tím to bylo rozhodnuté. Tak 1. listopadu 2001, což bylo nedávno dvacet let, jsme se s kolegou Levanským vydali na cestu do Brna. Hned první večer nás strašně ožrali v restauraci Vegas, pivo tehdy stálo dvanáct třináct korun, ale od té doby je to taková moje srdeční hospoda. Pravda je, že mi to tady tehdy přirostlo k srdci.

Jak se ti hrálo v Posádkové hudbě?

Hraní v Posádkové hudbě je úplně v pohodě. Lidí, co přijdou z Vojenské konzervatoře, už v podstatě všechno umí. Na konzervatoři je orchestrální hra téměř každý den, takže když pak přijdeš do posádkové, už všechno umíš a nic víc už nepotřebuješ. Akorát si musíš zvyknout, že se nastupuje v sedm hodin ráno a pak se kolikrát do poledne nic nedělá, pak je oběd a jde se domů. Což spouště lidem přiroste k srdci. Plán veškerého hraní je stanovený na celý rok dopředu. Výjimky jsou akorát svatby a pohřby. Já jsem se s tím úplně smířil nechtěl. Tak jsem se coural po Brně a říkal jsem si, že bych si k tomu mohl něco dostudovat, když to holt v tom Brně zřídili. A v Praze taky.

Takže pak tedy JAMU?

Začal jsem chodit na přípravné hodiny k panu Opršálovi na Hudební fakultu JAMU. Na přijímačkách nás bylo šest nebo sedm. Každý se rozehrával a já jsem seděl na chodbě a slyšel, jak se rozehrává jeden kolega, Slovák Peter Kosorín. Jezdil paličkami po marimbě, ten nástroj já nikdy neviděl, říkal jsem si, že to snad hrají dva. Pak přišla řada na mě, prováděl jsem skladbu na xylofon, vyšel jsem ze třídy, tam seděl ten Slovák se svým otcem a ten byl úplně vyřízený z toho, jak jsem hrál. A já mu říkal, že stejně tak paf jsem byl, když hrál jeho syn. No abych to zkrátím, měli brát jednoho, a nakonec vzali mě a Petera Kosorína. Od té doby jsme největší kámoši a dodnes jsme v kontaktu. Hráli jsme spolu spoustu věcí a učili jsme se i od sebe navzájem. Třeba, že ti musí zůstat večer jedna cigára na ráno, burčák

nezapíjet slivovicí, Východňárky se tu budou chtít usadit atd...

Školu jsi dokončil, ale mezitím jsi změnil působišťě...

Reorganizace armády způsobila to, že se muselo zrušit několik útvarů vojenských hudeb. A ten pešek padl na nás, Tábor, Karlovy Vary a jednu z pražských hudeb.

A jak ses pak dostal do MdB?

V roce 2004 byl konkurz do orchestru. Ten jsem nevyhrál, ale hlavu jsem si z toho nelámal, říkal jsem si, že všechno nějak dopadne. A pak mi napsal Standa Pliska, jestli bych nešel hrát do Mahenova divadla *Veselou vdovu*. Měl jsem čas. Potom se měla zkoušet inscenace *Nedbaloviny* s dirigentem Petrdlíkem a pak mi nabídli, že jestli chci, mohl bych jet na zájezd s *West Side Story* na měsíc do Holandska. No a když jsem se vrátil, tak mi Pavel Sapák po poradě se Standou Pliskou nabídl, jestli bych nechtěl nastoupit do orchestru MdB.

To byl teda dlouhý konkurz.

Ano, dost dlouhý. A od té doby jsem tady.

A co tvoje vaření?

Jako koníček mi to zůstalo, ale žít bych se tím už nechtěl. Leda bych měl svoji hospodu, bez nájmu a závazků vůči dalším lidem. Což je dneska celkem nemožný, pokud nemáš kapitál jak Brno.

Máš ještě nějaké jiné koníčky?

Postávání u Poutníka s kamarády provázené konzumací Pelhřimovské 12 v nevídané kvalitě a množství v dlouhém časovém horizontu. Procházky po městě a projíždění všech nejzapadlejších koutů republiky na motorce nebo obytnákem.

Znáš nějaké vtipy o bicistech?

Ne, jen o dirigentech, ale to vlastně nejsou vtipy.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

S Martou a Michalem Matějovými po premiéře muzikálu Grand Hotel

Jane Eyrová: silné a působivé hudební divadlo

Luboš Mareček | 24.10.2021 | mestohudby.cz

(...) Český překlad obstaral režisér Petr Gazdík a dlužno říct, že i když jsou v této verzi místy písňové texty až romanticky jazykově napěněné, lze na celkovém výsledku ocenit vkusné servírování dojemného příběhu sirotky, která se probíjí neutěšeným životem až k vyvzdorované lásce s vysněným mužem. Právě v takovýchto látkách je možné lehce sklouznout k ulepenému kýči a melodramatičnosti, což se naštěstí divadelnímu zpracování *Jane Eyrové* v Brně vyhnulo. Gazdíkova inscenace je prokomponované hudební divadlo, které v režii obsahuje a nenuceně zdůrazňuje onen romantický arzenál předlohy: témata osobní cti, obětující se lásky a záračné síly odpuštění. Divákům, toužícím právě po velkém muzikálovém divadle, se toho všeho dostane v míře vrchovaté. A toto naznačené sdělení, vzkaz a poselství či hlavní myšlenka téměř tříhodinové inscenace

je tady zabalená do vcelku důmyslné divadelnosti. Vizualitu večera obstarává zdařilá scéna Petra Hlouška, který k portálům postavil vysoké dřevěné stěny šlechtického sídla v Thornfieldu, jindy na jeviště sjede náznaková střešní konstrukce a pod těmito krovky a dřevěnými vazbami se odehrává část příběhu. Důmyslné je také využití pyramidového schodiště, které přijíždí na jednom z jevištních stolů na často využívanou točnu a efektně míchá dějem, Gazdík je také využívá k nejedné zajímavé jevištní akci. V pomyslném protikladu anglikánsky prosté scény v drsných podzimních barvách jsou opulentní kostýmy Elišky Ondráčkové Lupáčové. Tady jsme svědky skutečné dobové módy první poloviny devatenáctého století. Vedle střihů a látek lze zejména u dam ocenit smysl výtvarnice pro detail, třeba při použití lorňonu či nejrůznějších mašlí a pečlivých skladů. Dalším příjemným překvapením večera jsou zajímavé sborové choreografie Hany Kratochvilové, která tuto company v černých kostýmech vybavila dlouhými větvemi. Z nich, ale také z lidských těl tady vznikají hory, kopce i ona pověstná vřesoviště. Tato prostá pohybová čísla jsou nápaditým a organickým tmelem příběhu, dodávají inscenaci nenucené kouzlo. Jsme ovšem na půdě romantického muzikálu a tady si přijdou na své milovníci hudby ve vynikajícím orchestrálním aranžmá dirigenta Caspara Richtera, který první premiéru výtečně řídil. Zvuk orchestru je skutečně nadstandardní a je také pevnou půdou pro usazené a stabilní výkony účinkujících. Přirozeným těžištěm inscenace je Kristýna Daňhelová v titulní roli, která svoji Jane vybavila nejen pěveckou bravurou, ale dává jí také nutně herecké charisma. Neústupná hrdinka v tomto podání není romanticky bolestivou dívkou, ale skutečně živoucí bytostí, jejímž řečem i písním o lásce, pokoře, odvdání se a odpuštění lze věřit. Daňhelová svoji Jane nepřecukovala, naopak svoji hrdinku zčásti obalila přitažlivým hereckým enigma tolik potřebným a funkčním právě v romantických látkách. Nejen v duetech jí zdařile sekunduje Lukáš Janota jako Edward

Rochester, který našel také optimální podobu pro svého zčásti záhadného a neokázale milujícího hrdinu, který publikum pobaví i jako stará zpívající cikánka. A právě jemným humorem vybavila svoji paní Fairfaxovou Alena Antalová, jejíž pěvecké party coby ubrebentěné Rochesterovy hospodyně jsou skutečným posluchačským požitkem. Stejně jako kouzelný čistý hlas Sáry Milfajtové, která si hlediště získává nejen výtečně zazpívanou koloraturní sopránovou árií, v níž předvádí velkou lehkost a pohyblivost, zejména v nejvyšších polohách. Nelze jmenovat všechny odrostlé protagonisty, ale diváky též spolehlivě dojmou dětské výkony, kterým v sobotu opravdu nenuceně kralovala Marie Juráčková jako rozpustilá a také trochu teatrální Adele. Podtrženo sečteno: brněnská inscenace tohoto romantického muzikálu je zajímavým divadlem, které vynalézavě traktuje ikonicky známý příběh sirotka bez melodramatických pastí na diváka, s výtečně odehranou i zazpívanou muzikou. *Jane Eyrová* představuje v hudebním repertoáru Městského divadla Brno silný titul na hony vzdálený občasně povrchnosti a laciné zábavě muzikálového žánru.

Černá komedie pro herce Jana Mazáka

Peter Stoličný | 10.11.2021 | i-divadlo.cz

Je málo her pro jednoho herce – tzv. One Man Show. Hra o Bohumilovi Hrabalovi z pera německého autora Bernharda Setzweina patří téměř do tohoto žánru. Vystupuje v ní Jan Mazák a v kratším vstupu také suverénní, ovšem už snový spisovatel Hrabal, kterého hraje Viktor Skála, a ještě Lenka, mladá žena ve výborném podání Radky Coufalové. Ta zbožně uctívá velkého spisovatele. Je zvědavá a trochu naivní. Jde o specificky poetickým způsobem psanou hořkou komedii německého spisovatele o jednom z nejvýznamnějších českých literátů 20. století. Nenásilným způsobem mapuje Hrabalův život a dílo i atmosféru doby. (...) Režisér inscenace Stanislav Moša hru uvedl v překlá-

du Zuzany Čtveráčkové, která ji pro Městské divadlo v Brně objevila. (...) Nádhernou absurditu zahrál v náročné roli Jan Mazák. Zprvu může mít divák dojem, že svým expresivním výkonem herec trochu přehrává. Až dodatečně si však uvědomí, že se na jevišti, v oné chatě pohybuje blázen. Ten fízl není normální. Absurdní doba (ve které jsme my starší přežili většinu života) postihla človíčka Dudka posedlostí sledovat... a práskat. (Když jsem byl dramaturgem divadla Nová scéna v Bratislavě, nabyt jsem dojmu, že tam téměř každý udával každého. Až jsem z toho divadla utekl. Psal se rok 1980.) Nejednou jsme v této hře svědky udavačské dychtivosti. Je to vlastně maniodepresivní psychóza, bez které nemůže postižený člověk žít. Stane se součástí jeho osobnosti a naplněním tužeb nemocného. Ano, donašeč Dudek je vlastně nemocný člověk, ale existuje v nemocné společnosti, takže se vlastně cítí normálně. Jan Mazák zvládl svou postavu bravurně. Díky tomu a také režii a úpravě Stanislava Moši vznikla velmi zajímavá a emocemi nabitá inscenace.

Vratislav Blažek Zdeněk Podskalský Evžen Illín Vlastimil Hála Karel Cón

SVĚTÁCI

nesmrtelná česká komedie s písničkami režie Stanislav Slovák

SILVESTR 2021

31. 12. 2021 od 18.00 hodin (až do Nového roku 2022)

KOMEDIE & PARTY aneb v pořadí již dvacátá první SILVESTRPARTY v Městském divadle Brno

Po skončení slavnostního představení zábavní program s občerstvením:

k tanci a poslechu hraje orchestr Městského divadla Brno

cimbálová muzika Václava Kováříka | oldies diskotéka Jindry Eliáše

pestré rautové občerstvení se skvělými nápoji | slavnostní přípitek o půlnoci na jevišti

(vše v ceně vstupenky - místenky) Cena: 3 022 Kč

Eduard Bass
PÍSNÍČKA Z MLÁDÍ

Letní noc se rozklenula nade mnou,
zlato hvězd se tiše třpytí v tmách,
za městečkem voní vůně tajemnou
pokosený jetel na lukách.
Z řady oken zář se line v temnotu,
jimi vidíš němých stínů chvat,
mládenci a dívky přišli v sobotu,
na zámeckou večer tancovat.

Písničko již jsem měl rád,
kde jsou ty chvíle, kde je ten čas,
kdy jsem já bývával mlád,
kdy já jsem bývával mlád!

Do závoň v noci tkám své vidiny,
fantómy to dávno zašlých chvil,
cítím jak mne z toho pocit jediný,
pocit smutku cele zaplavil.
Nebesa a země marně rozevrou
po mně svoje sladké náručí,
sám a sám tu čekám, jen až noční tmou,
stará píseň touhy zahučí.

Písničko, již jsem měl rád!
Tolik snů lásky při tobě sní,
ten kdo je dnes ještě mlád,
ten kdo je dnes ještě mlád!

Vy oblaka pod zlatými hvězdami,
životy, jež unášíte v dál,
opuštěn tu stojím, poutník neznámý,
rád bych se vám dneska zpovídal,
že jsem s díky bral, co život nabízel,
a že nelkám pro to, co zas vzal,
že jen teskný nápěv, jenž mým mládím zněl,
vzpomínky mi v duši rozehrál.

Písničko, již jsem měl rád!
Vždyť já to cítím, vždyť já to vím,
že nejsem, nejsem už mlád,
že nejsem, nejsem už mlád!

Písničku z mládí napsali Jiří Červený (hudba) s Eduardem Bassem (text) roku 1920, na samém sklonku existence jejich společného projektu, kabaretu Červená sedma. Co se týče Bassova uměleckého profilu, dejme opět slovo Přemyslu Rutovi, našemu věrnému průvodci dějinami českého písňového textu. Ten totiž v závěru svého eseje *Já Bass jsem, s dvěma* s postihl dílo novináře, spisovatele, dramatika a mimo jiné klasika české kabaretní písně stručně a úderně: „Bassovy zápisky svědčí o jeho všímavosti k rozmanitým jevům životním i jazykovým, o jeho schopnosti žít a obstát mezi lidmi a v neposlední řadě o jeho smyslu pro organizační a finanční stránku každého podniku včetně vlastní živnosti. Ale prozrazují také (zejména v rozvrzích dramatu), že měl sklon zaměřovat velký příběh za poutavou historku, poezii za umění mluvit ve verších a filosofii za duchaplnost. Úroveň, na kterou si od mládí potrpěl, je dimenze horizontální – a její výšku nastavuje okolní společnost. Klenba, bez níž se žádná větší „dílo definitivní ceny“ neobejde, zvyšováním úrovně nevznikne. Potřebuje vertikálu. Nejkrásnější Bassova díla jsou ta, v nichž jako by o tom věděl: pohádka *Klapzubova jedenáctka*, z povídek *Příhoda statistika Vohnoutka* a ovšem – *Písnička z mládí*.“

Text: Jan Šotkovský
Kresba: Jaroslav Milfajt

Pohádkový muzikál pro celou rodinu

Daisy je na prahu dospívání. Miluje pohádky, jejich srozumitelnost, daný řád, šťastné konce. Věří, že to podobně může fungovat i v opravdovém životě. Setkává se ale s nepochopením, znejistěním... Když se podívá do zrcadla, neví, koho vlastně vidí. Kdo je vlastně ta dívka v zrcadle? Dokáže Daisy pomoci na tyto otázky najít odpovědi starý vetešník? V pohádkovém světě se mezitím dějí také velké věci. Královna, Sněhurčina macecha, má už dost všech šťastných konců. Chce, aby se pohádky řídily jejími zvrácenými představami. Pomocí zlého Vlka a děsivého Rampelníka trápí celou pohádkovou říši a pomalu nad ní získává vládu. Naštěstí je zde ale nenápadný princ Florián, kterému záleží jak na osudu celého pohádkového světa, tak na životě jeho kamarádky z dětství, Sněhurky. Florián se vydává hledat pomoc do lidské říše a asi neuděláme chybu, když prozradíme, že se mu to nakonec podaří. Než ovšem všichni pohádkově „šťastně dopadne“, čeká Floriána a Daisy i s její kamarádkou spletitá cesta plná napětí, nedorozumění i komických situací. Přesně tak, jak to má ve správném představení pro celou rodinu být.

Muzikál *Sněhurka a já* uvedeme ve světové premiéře. Jedná se o nový původní titul anglosaských tvůrců. Mladá autorka hudby **Pippa Cleary** žije a tvoří v Londýně. Jejím mentorem není nikdo jiný než Claude-Michel Schönberg, autor nesmrtelných *Bídníků*. I jeho záštita předznamenává, že hudební složka tohoto titulu bude skutečným zážitkem. Americký scenárista a producent **Philip LaZebnik** je z autorského trojlístku nejzkušenější. Je podepsán pod filmovými animovanými hity, jako je *Pocahontas* (1995), *Legenda o Mulan* (1998) či *Princ Egyptský* (1998). Podobně profesně zacílený je německý autor **Ronald Kruschak**, na jehož kontě jsou také filmové projekty pro mladé publikum (*Tři pátrači*, 2006, *Mstítelka Zora*, 2008).

Brněnská inscenace vzniká v režii **Stanislava Slováka**, jenž je s dramaturgyní **Klárou Latzkovou** i autorem úpravy, která přibližuje původní americký, místy až filmový scénář českému publiku. Překladatelkou je **Zuzana Čtveráčková**, nové hudební aranžmá vytvoří **Daniel Kyzlink**. Hudebního nastudování se ujmou dirigenti **Dan Kalousek** a **František Šterbák**. O vskutku pohádkově velkolepou výtvarnou složku se postarají scenograf **Christoph Weyers** a kostýmní výtvarnice **Andrea Kučerová**, autorem loutek bude **Jaroslav Milfajt**. Pohádková říše ožije v choreografiích **Martina Packa**. V hlavní roli zlé Královny se diváci mohou těšit na **Barboru Goldmannovou** nebo **Hanu Holišovou** nebo **Andreu Zelovou**, dívku Daisy si zahrají **Alžběta Janíčková** nebo **Barbora Slaninová**, v roli Sáry se představí **Esther Mertová** nebo **Eliška Bergerová** a prince Floriána ztvární **Ondřej Komínek** nebo **Libor Matouš**. Dvojici královniných zlých přísluhovačů, která je ovšem zároveň nositelem komické dějové linky, si zahrají **Aleš Slanina** nebo **Oldřich Smysl** v roli Vlka a **Alan Novotný** nebo **Jakub Uličník** v roli Rampelníka. Tajemným Vetešníkem a zároveň kouzelným Zrcadlem bude **Jiří Mach** nebo **Lukáš Vlček**. V téměř třech desítkách pohádkových postav se pak představí velká část našeho souboru včetně nových členů a řady hostujících herců. Muzikál slibuje být opravdu velkolepou a zábavnou podívanou, při které se budou bavit všechny věkové kategorie diváků.

Světová premiéra na Hudební scéně proběhne 29. ledna 2022.

Nepřehlédněte

Vánoční dárkový poukaz

Rádi byste svým blízkým na Vánoce udělali radost zakoupením vstupenek do divadla, ale nejste si úplně jistí, jaký titul a v jakém termínu pro ně z našeho současného programu zvolit? V takovém případě bude pro vás i vaše známé ideálním univerzálním řešením **Vánoční dárkový poukaz**, který obdarovanému poskytuje jedinečnou příležitost vybrat si při jeho uplatnění konkrétní představení z právě aktuální programové nabídky přesně podle jeho preferencí, díky čemuž se lehce vyhnete trapné chvilce z nevhodného dárku. S Vánočním dárkovým poukazem se vám totiž nemůže stát, že se někomu svým vlastním výběrem tzv. netrefíte do noty.

Vánoční dárkový poukaz v cenových variantách 400 Kč a 700 Kč je k dostání v pokladnách divadla či na webu www.mdb.cz, jeho platnost trvá celých 12 měsíců od zakoupení a je možné ho uplatnit opět jak osobně v pokladně, tak i elektronicky při online nákupu.

Přejeme vám bohatou divadelní nadílku!

V příštím čísle

- Rozhovor s Lukášem Janotou připraví Jan Šotkovský
- Fotografie ze slavnostní premiéry komedie *Světáci*
- Exkluzivní rozhovor nám poskytne autor černé komedie *Hrabal a muž u okna* Bernhard Setzwein
- Představíme vám nový muzikál *Ne/Normální*, který na Činoherní scéně uvede režisér Petr Gazdík
- V rozhovoru s Helenou Brzobohatou se seznámíme s další novou členkou souboru Esther Mertovou
- Plakát Jakuba Uličníka

Mediaální partneři

REGL

DOKOŘÁN PROSINEC 2021

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

269. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 23. 11. 2021

Náklad 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

NOC PASTÝŘŮ

17.–20. prosince
na Činoherní scéně

Alena Antalová

Česká premiéra 23. a 24. října na Hudební scéně

PAUL GORDON & JOHN CAIRD

JANE EYROVÁ

romantický muzikál

režie Petr Gazdík

